

Permanente link:<http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:RBLIM:2017:372>

Instantie	Rechtbank Limburg
Datum uitspraak	17-01-2017
Datum publicatie	19-01-2017
Zaaknummer	C/03/229343 / KG ZA 16-646
Rechtsgebieden	Personen- en familierecht
Bijzondere kenmerken	Kort geding
Inhoudsindicatie	vaststelling in kort geding van een voorlopige beheersregeling ten aanzien van de hond van partijen.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

2 De feiten In conventie en in reconventie

- 2.1. Partijen hebben acht jaar lang een affectieve relatie met elkaar gehad die op 2 oktober 2016 op weinig verheffende wijze is geëindigd. De vrouw heeft daarop de gemeenschappelijke woning, staande en gelegen aan de [adres] te [woonplaats] (hierna: de gemeenschappelijke woning) verlaten, naar zij zelf stelt, met slechts een klein reiskoffertje en een reistas met daarin enkele persoonlijke spullen. Alle overige goederen, zowel gemeenschappelijke als persoonlijke, zijn in de woning achtergebleven. De vrouw stelt met haar eigen sleutels geen toegang meer te hebben kunnen krijgen tot de gemeenschappelijke woning.
- 2.2. Ook [naam hond] is in de woning achtergebleven. [naam hond] is een Franse Bulldog, geboren op [geboortedatum], waarvan partijen gezamenlijk eigenaar zijn.

4 De beoordeling In conventie en in reconventie

- 4.1. De vorderingen in conventie en in reconventie lenen zich vanwege hun sterke onderlinge verwevenheid en samenhang voor gezamenlijke behandeling.
- 4.2. Het past binnen de wijze waarop in deze zaak is geprocedeerd, dat de vrouw zich verzet tegen de door de advocaat van de man op het laatste moment ingediende wijziging van eis in reconventie. Dat verzet passeert de voorzieningenrechter. De aard en de inhoud van de verlangde wijziging is niet van dien aard dat de belangen van de vrouw, door de eiswijziging toe te staan, worden geschaad. Ook anderszins is geen sprake van een evidente schending van de goede procesorde. De voorzieningenrechter zal dus recht doen op de bij akte van 4 januari 2017 door de man gewijzigde eis in reconventie.
- 4.3. De minimis non curat praetor; met kleinigheden houdt de rechter zich niet bezig. De voorzieningenrechter rekent het daarom tot de taak van een advocaat de emoties van partijen te kanaliseren, het geschil tot aanvaardbare proporties terug te brengen en daarna, zoveel mogelijk ontdaan van alle emoties, aan de rechter te presenteren. Niet met gezochte 'flauwigheidjes' maar met kracht van argumenten en met oog voor wat binnen de kaders van de gekozen procedure haalbaar is. Dat laatste betekent om te beginnen dat bij de vorderingen een voldoende spoedeisend belang gesteld moet worden. Bij geldvorderingen in het bijzonder. Terughoudendheid is bovendien op zijn plaats bij toekenning van een voorschot. Voor dit laatste is slechts plaats indien de gestelde vordering, behalve spoedeisend, ook voldoende aannemelijk is. Toewijzing van het door de vrouw in conventie onder 12. gevorderde voorschot op de verhuiskostenvergoeding stuit reeds daarop af.

4.10. Dat [naam hond] sinds het vertrek van de vrouw uit de gemeenschappelijke woning op 2 oktober 2016 in de feitelijk macht van de man is gebleven, is niet in geschil en ook niet dat over het gebruik en genot van [naam hond], na beëindiging van de samenleving, geen afspraken zijn gemaakt. De stelling van de man dat [naam hond] met grote mate van zekerheid in de bodemprocedure aan hem zal worden toescheiden, geeft hem echter niet het recht de vrouw het gebruik en het genot van [naam hond] te onthouden, zolang daarover niet ten gronde is beslist. Dat betekent dat de vrouw met recht kan verlangen dat de voorzieningenrechter een voorlopige beheersregeling ten aanzien van [naam hond] vaststelt. In dat verband werpt de vraag aan wie [naam hond] zal worden toegescheiden zijn schaduw vooruit. Uit de stellingen van partijen kan voorshands echter niet worden afgeleid dat een van partijen een beter recht op [naam hond] heeft dan de ander. Vast staat slechts, in het licht van die stellingen, dat het voor geen van partijen te verteren is dat [naam hond] aan de ander zal worden toegescheiden. Dat maakt het in dit kort geding ondoenlijk vooruit te lopen op de vraag aan wie [naam hond] in de bodemprocedure zal worden toegescheiden. Of dat ervan komt, valt überhaupt nog te bezien. Met een leeftijd van drie jaren heeft [naam hond] het grootste gedeelte van zijn hondenleven nog voor de boeg en de mogelijkheid om [naam hond] tot aan zijn dood onverdeeld te laten, is dan een aantrekkelijk perspectief. Partijen zullen dan wel elkaar over en weer het exclusieve gebruik en genot van [naam hond] gedurende enige tijd moet gunnen. Die gunfactor lijkt nu nog niet aanwezig.

4.11. Bij die stand van zaken ontkomt de voorzieningenrechter er dus niet aan, alle belangen tegen elkaar afwegend, een ordemaatregel te treffen. Hoe zeer ieder van partijen ook beweert dat [naam hond] hem of haar aan het hart gaat, over de belangen van [naam hond] heeft niemand zich in deze procedure echt uitgelaten. [naam hond] is een Franse Bulldog en behoort daarmee tot een ras dat op het wereldwijde web wordt omschreven als aanhankelijk, vaak vrolijk en bepaald gesteld op goed gezelschap. Een Franse Bulldog kan dan ook slecht tegen te weinig aandacht en is niet opgewassen tegen een onvriendelijke behandeling. Voor een hond als [naam hond] moet de scheiding van zijn baasjes dan ook een hard gelag zijn geweest. Een Franse Bulldog is echter ook een doorzetter die graag alles naar zijn hand zet. Die eigenschap verlangt van het baasje dat duidelijke regels worden gehanteerd, dat grenzen worden aangegeven en dat consequent wordt opgetreden wanneer die grenzen worden overschreden. Dat de vrouw onvoldoende beschikbaar zou zijn voor [naam hond] of dat de vrouw niet met die eigenschappen is behept, die benodigd zijn een hond als [naam hond] 'te verzorgen en op te voeden' heeft de man niet gesteld. De vrouw heeft dat overigens ook niet van de man beweerd. Nu over en weer geen feiten of omstandigheden zijn aangevoerd op grond waarvan moet worden aangenomen dat aan de zijde van [naam hond] zwaarwegende belangen bestaan die zich tegen een (langer) verblijf bij één van partijen verzetten, zal de voorzieningenrechter, naar billijkheid rekening houdend zowel met de belangen van partijen als met het algemeen belang, de hierna in het dictum uitgewerkte voorlopige beheersregeling ten behoeve van [naam hond] treffen. Hierbij tekent de voorzieningenrechter aan dat hij in de omstandigheid dat [naam hond] sinds het vertrek van de vrouw uit de gemeenschappelijke woning onafgebroken in het bezit van de man is geweest, onvoldoende aanleiding ziet [naam hond] (eerst) een gelijke periode bij de vrouw te laten verblijven zoals door haar gevorderd. De vastgestelde voorlopige beheersregeling zal ingaan op zondag 22 januari 2017 om 18:00 uur. De man zal worden geboden [naam hond] daartoe op die dag en dat tijdstip stipt aan de vrouw af te geven op de door de vrouw daartoe bepaalde plaats, zulks op verbeurte van een dwangsom van € 250,- per dag of dagdeel dat hij daarmee in gebreke blijft, zulks met een maximum van € 10.000,-.

Waar twee partijen ruzie hebben, wordt de rede niet zelden uit het oog verloren. Deze zaak is daar, aan beide kanten, een schoolvoorbeeld van. De vrouw is tot aan de voortzetting van de mondeling behandeling op 4 januari 2017 blijven vasthouden aan haar eigen gelijk en daarvoor heeft zij niet geschroomd vrienden, familie en zelfs de buurt te mobiliseren. De man zelf heeft zich echter ook niet onbetuigd gelaten. Enig contact met [naam hond] heeft hij de vrouw niet toegestaan. Kennelijk heeft de vrouw geen andere mogelijkheden gezien dan de inschakeling van een advocaat. Doordat die advocaat in een in de kern niet moeilijk geschil ervoor kiest een dagvaarding op verkorte termijn uit te brengen, hoewel een echte noodzaak daarvoor ontbrak, heeft hij de toorn van de advocaat van de man op zich geladen maar dat betekent niet dat de stellingen van de vrouw geen enkele kans van slagen hadden. Bovendien kan uit de door de man gestelde feiten en omstandigheden ook niet worden afgeleid dat de vrouw zich van het indienen van de vorderingen had moeten onthouden. Zonder het voorstel van de man bij brief van 20 december 2016 te kennen, kan evenmin worden geoordeeld dat de vrouw ten onrechte en tegen beter weten in vast is blijven houden aan haar vorderingen in kort geding. Voor een veroordeling in de werkelijke kosten, waaronder de door de man gevorderde buitengerechtelijke kosten en nakosten, ziet de voorzieningenrechter dan ook onvoldoende aanleiding.